

Cartea lui Daniel - Numărul treizeci și patru

Dezvăluirea lui Daniel: O călătorie profetică prin istoria pământului și prin judecățile lui Dumnezeu

Jeff Pippenger
2023-12-29

Primele șase capitole ale cărții lui Daniel reprezintă istoria fiarei pământului din Apocalipsa, capitolul treisprezece. Statele Unite (fiara pământului) au apărut ca a șasea împărăție a profeției biblice în 1798, când papalitatea (fiara mării din Apocalipsa, capitolul treisprezece) a primit o rană de moarte profetică și și-a încheiat domnia ca a cincea împărăție a profeției biblice.

Istoria fiarei pământului este istoria avertizării cu privire la apropierea judecăților lui Dumnezeu. La începutul istoriei fiarei pământului a început judecata de cercetare a lui Dumnezeu, iar la încheierea istoriei fiarei pământului începe judecata executorie a lui Dumnezeu. Avertizarea privind apropierea judecății de cercetare a lui Dumnezeu, la început, a fost reprezentată de solia primului înger din capitolul paisprezece al Apocalipsei, care a sosit la „timpul sfârșitului” în 1798. Avertizarea privind apropierea judecății executorii a lui Dumnezeu, la încheiere, este reprezentată de soliile celor trei îngeri din capitolul paisprezece al Apocalipsei, care au sosit la „timpul sfârșitului” în 1989.

La fiecare "timp al sfârșitului" o parte din cartea lui Daniel este desigilată. La începutul istoriei fiarei pământestești, în 1798, capitolele șapte, opt și nouă din Daniel au fost desigilate. Acele capitole sunt prezentate drept vedenia de la Râul Ulai. La sfârșitul istoriei fiarei pământestești, în 1989, capitolele zece, unsprezece și doisprezece din Daniel au fost desigilate. Acele capitole sunt prezentate drept vedenia de la Râul Hidechel. Ori de câte ori cartea lui Daniel este desigilată, asupra generației care atunci trăiește este adus un proces de testare în trei etape.

Și el a zis: Du-te pe calea ta, Daniele; căci cuvintele sunt ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii; dar cei nelegiuți vor săvârși nelegiuirea; și niciunul dintre cei nelegiuți nu va înțelege; iar cei înțelepți vor înțelege. Daniel 12:9, 10.

Procesul de încercare în trei etape se bazează pe structura cuvântului ebraic tradus prin „adevăr”, cuvânt care a fost alcătuit prin combinarea primei, a celei de-a treisprezecea și a ultimei litere a alfabetului ebraic. Cuvântul ebraic reprezintă și poartă în sine puterea creatoare a lui Dumnezeu. Întregul adevăr profetic este structurat pe acel cuvânt, la fel și procesul de încercare în trei etape din capitolul doisprezece al cărții Daniel. Acest cuvânt reprezintă nu doar puterea creatoare a lui Dumnezeu, ci și pe Isus Hristos, care este Adevărul și care este, de asemenea, Cel Dintâi și Cel de pe Urmă, așa cum sunt reprezentate de prima și ultima literă a alfabetului ebraic.

Istoria de început a fiarei pământului, când avertizarea apropierii judecății de cercetare a sosit, la timpul sfârșitului, în 1798, este reprezentată de primul înger din Apocalipsa, capitolul paisprezece. Solia primului înger din Apocalipsa, capitolul paisprezece, cuprinde toți cei trei pași, care sunt adevărul și reprezintă procesul de testare în trei pași care a confruntat generația când primul înger a

sosit în 1798.

Și am văzut un alt înger zburând în mijlocul cerului, având Evanghelia veșnică, ca s-o propovăduiască celor ce locuiesc pe pământ și la orice neam, seminție, limbă și popor, zicând cu glas tare: Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, fiindcă a sosit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor. Apocalipsa 14:6, 7.

Istoria de încheiere a fiarei pământului, când avertizarea apropierei judecății executive a ajuns la timpul sfârșitului, în 1989, este reprezentată de cei trei îngeri din Apocalipsa, capitolul paisprezece. Cei trei îngeri din Apocalipsa, capitolul paisprezece, reprezintă cei trei pași, care constituie adevărul, iar cei trei îngeri reprezintă procesul de testare în trei etape care a confruntat generația care trăia atunci când al treilea înger a sosit în 1989.

Și am văzut un alt înger zburând la mijlocul cerului, având Evanghelia veșnică, ca s-o propovăduiască celor ce locuiesc pe pământ, fiecărui neam, seminție, limbă și popor, zicând cu glas tare: Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor. Și a urmat un alt înger, zicând: A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că i-a făcut pe toate neamurile să bea din vinul mâniei desfrânării ei. Și un al treilea înger i-a urmat, zicând cu glas tare: Dacă cineva se închină fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe fruntea lui sau pe mâna lui, acela va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul urgiei Lui; și va fi chinuit cu foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se ridică în vecii vecilor; și nu au odihnă nici ziua, nici noaptea, cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei. Aici este răbdarea sfinților: aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Iisus. Apocalipsa 14:6-12.

Cartea lui Daniel este structurată pe temeiul soliilor celor trei îngeri. Acea structură reprezintă atât cele trei trepte ale cuvântului ebraic pentru „adevăr”, cât și procesul de testare corespunzător, în trei trepte, însă procesul de testare se desfășoară pe linia istorică a fiarei pământului din capitolul treisprezece al Apocalipsei (Statele Unite) și, de asemenea, pe linia istorică a celor două coarne ale fiarei pământului (republicanismul și protestantismul). Istoria Statelor Unite, începând din 1798 și continuând până la legea duminicală care urmează în curând, este aceeași perioadă istorică în care există Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Prin urmare, Cartea lui Daniel include, de asemenea, structura care înfățișează istoria adventismului, începând din 1798 și continuând până la legea duminicală care urmează în curând. Procedând astfel, Cartea lui Daniel identifică aceleași istorii profetice reprezentate în Cartea Apocalipsei și, făcând aceasta, oferă primul martor care aduce la desăvârșire mesajul celui de-al doilea martor. Desăvârșirea celor două cărți este împlinită prin același fenomen profetic care a existat în relația dintre Vechiul Testament și Noul Testament.

Istoria vieții, morții și învierii lui Isus, ca Fiu al lui Dumnezeu, nu poate fi demonstrată pe deplin fără dovezile cuprinse în Vechiul Testament. Hristos este revelat în Vechiul Testament la fel de clar ca în Noul. Cel dintâi mărturisește despre un Mântuitor care urmează să vină, iar celălalt mărturisește despre un Mântuitor care a venit în maniera prezisă de profeți. Pentru a înțelege cum se cuvine planul răscumpărării, Scriptura Vechiului Testament trebuie înțeleasă temeinic. Lumina slăvită a trecutului profetic este aceea care pune în lumină viața lui Hristos și

învățăturile Noului Testament cu claritate și frumusețe. Minunile lui Isus sunt o dovadă a dumnezeirii Sale; dar cele mai puternice dovezi că El este Răscumpărătorul lumii se găsesc în profețiile Vechiului Testament, comparate cu istoria Noului Testament. Isus le-a spus iudeilor: «Cercetați Scripturile; pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, și ele sunt cele ce mărturisesc despre Mine.» La acea vreme nu exista altă Scriptură în afară de cea a Vechiului Testament; de aceea îndemnul Mântuitorului este limpede. Spirit of Prophecy, volumul 3, 211.

"Istoria vieții, morții și învierii lui Isus" rezumă lucrarea lui Hristos pentru omenire și dă mărturie despre cei trei pași, iar acei trei pași sunt "adevărul". Cuvântul ebraic pentru "adevăr" îl reprezintă pe Isus, care este Cel dintâi și Cel de pe urmă, începutul și sfârșitul și Alfa și Omega, iar cuvântul însuși este alcătuit din prima și ultima literă, care reprezintă același lucru, căci, ca Alfa și Omega, Isus ilustrează sfârșitul unui lucru, împreună cu începutul unui lucru. Viața, moartea și învierea lui Hristos sunt adevăr, căci, între altele, ele sunt reprezentate prin trei pași, iar primul și ultimul pas sunt amândouă "viață", fiindcă "viața" și "învierea" sunt amândouă "viață". Litera din mijloc a cuvântului ebraic este a treisprezecea literă a alfabetului, iar treisprezece este un simbol al răzvrătirii, iar moartea lui Hristos a fost pricinuită de răzvrătirea Satanei și a fiilor lui Adam, care i s-au alăturat în răzvrătirea lui.

Înțelegerea Descoperirii lui Isus Hristos din cartea Apocalipsei este dezpecetluită chiar înainte de închiderea timpului de probă pentru omenire, iar un element principal al adevărului dezpecetluit atunci este că Hristos este „Adevărul”, Alfa și Omega, care Își pune semnătura, ca Alfa și Omega, asupra adevărilor pe care El le-a rânduit să existe în Cuvântul Său. Când Sora White a scris: „Istoria vieții, morții și învierii lui Isus, în calitatea Sa de Fiul al lui Dumnezeu, nu poate fi pe deplin demonstrată fără dovezile cuprinse în Vechiul Testament. Hristos este descoperit în Vechiul Testament la fel de clar ca în Noul”, ea confirmă, pentru cei ce vor vedea, că soliile celor trei îngeri din Apocalipsa capitolul paisprezece (care sunt, de asemenea, structurate pe aceiași trei pași, „viață, moarte și înviere”), „nu pot fi pe deplin demonstrate fără dovezile cuprinse” în cartea lui Daniel.

Ea mai arată că cartea lui Daniel mărturisește despre un Babilon „care urmează să vină”, în timp ce cartea Apocalipsei mărturisește despre un Babilon care „a venit”, în felul prezis de cartea lui Daniel. Mai mult, aplicația arată că „pentru a aprecia” cartea Apocalipsei, cartea lui Daniel „trebuie înțeleasă temeinic”, căci „lumina preamărită” din cartea lui Daniel „este aceea care scoate la iveală viața lui Hristos și învățăturile” cărții Apocalipsei „cu claritate și frumusețe.”

Cuvintele ei pot fi, de asemenea, înțelese ca indicând că „minunile lui Isus” reprezentate în cartea Apocalipsei sunt „o dovadă a divinității Sale; însă cele mai puternice dovezi că El este Răscumpărătorul lumii se găsesc” atunci când profețiile cărții lui Daniel sunt „comparate cu istoria” cărții Apocalipsei. Mai mult, se poate recunoaște că atunci când „Isus le-a spus iudeilor: «Cercetați Scripturile; căci socotiți că în ele aveți viața veșnică, iar ele sunt cele care mărturisesc despre Mine»”, pentru iudeii spirituali de astăzi, cartea lui Daniel este aceea care mărturisește despre Apocalipsa lui Isus Hristos, iar acea revelație, care este dezpecetluită chiar înainte de închiderea timpului de probă, este locul în care se găsește viața veșnică.

Cartea lui Daniel expune adevărurile profetice care sunt aduse la desăvârșire în cartea Apocalipsei. Ea este structurată pe cele trei trepte pe care le reprezintă cuvântul ebraic pentru „adevăr” și, prin urmare, cartea însăși reprezintă o probă pentru generația în care aceste realități sunt dezpecetluite și revelate. Însuși Isus, ca Alfa și Omega, este evidențiat în mod direct încă din primele cuvinte și din primul capitol al cărții Apocalipsei. Aceste articole au arătat, de asemenea, că Daniel capitolul întâi are aceeași structură profetică și aceleași trăsături ca cele ale mesajului primului înger din Apocalipsa capitolul paisprezece.

Atât solia primului înger, cât și capitolul întâi din Daniel, identifică procesul de testare în trei etape care este semnătura lui Alfa și Omega. Capitolul începe cu Babilonul literal cucerind Iuda literal, iar cartea duce la ultima bătălie dintre Babilon și Iuda, reprezentată în ultimele șase versete ale capitolului unsprezece din Daniel. În acele versete, Babilonul spiritual este cucerit de Iuda spiritual, tocmai când Mihail se ridică și timpul de probă al omenirii se încheie. Acele versete reprezintă sfârșitul istoriei profetice a războiului dintre Babilon și Iuda. În acele versete este ilustrată vindecarea răni de moarte.

Versetele care descriu vindecarea răni de moarte încep cu versetul patruzeci din Daniel 11, care se deschide cu cuvintele: „Iar la timpul sfârșitului.” „Timpul sfârșitului” din verset reprezintă 1798, când papalității i-a fost aplicată rana de moarte. Versetele apoi relatează istoria modului în care rana de moarte este vindecată, pe măsură ce papalitatea cucerește, mai întâi pe dușmanul său, împăratul de la miazăzi (Uniunea Sovietică), în al doilea rând pe aliatul său, țara glorioasă (Statele Unite), iar în al treilea rând pe victima sa, Egiptul (Națiunile Unite). În versetul patruzeci și cinci, papalitatea (împăratul de la miazănoapte) își găsește sfârșitul, fără ca nimeni să-i vină în ajutor. Istorisirea vindecării răni de moarte a papalității din aceste versete începe cu căderea papalității în 1798 și se încheie cu ridicarea finală și căderea finală a papalității. Versetele cuprinse între începutul pasajului și sfârșitul pasajului identifică răzvrătirea din mijloc.

Cuvântul ebraic pentru „adevăr” a fost alcătuit prin îmbinarea primei, a celei de-a treisprezecea și a ultimei litere ale alfabetului ebraic. Treisprezece este un număr care simbolizează răzvrătirea, precum și istoria dintre cel dintâi și cel de pe urmă. În pasajul final al profeției din cartea lui Daniel este prezentat același conflict care apare chiar în primele versete ale cărții. Acele versete introduc capitolul întâi, unde găsim procesul de încercare în trei trepte, care constituie adevărul. Apoi, în pasajul final, regăsim aceleași trei trepte, căci el începe cu prima cădere a papalității și se încheie cu ultima cădere a papalității, iar la mijloc este așezată răzvrătirea zilelor de pe urmă.

În cadrul ultimelor șase versete ale capitolului unsprezece din Daniel se află un al doilea martor al adevărului, căci prima putere geografică pe care papalitatea trebuia să o răstoarne (regele sudului) este un simbol al puterii balaurului, la fel ca ultima dintre cele trei puteri geografice (Egiptul). Cucerirea în trei etape, necesară pentru ca rana de moarte să fie vindecată, începe cu regele sudului, care este un simbol al puterii balaurului, anume al ateismului, iar ultima dintre cele trei puteri, reprezentată de Egipt, este principalul simbol biblic al ateismului asociat cu balaurul. De fapt, cuvântul tradus ca „sud” în versetul patruzeci al pasajului este „negeb”, care uneori este tradus ca Egipt. Cele trei obstacole poartă pecetea adevărului, căci primul obstacol este ultimul obstacol. Puterea din mijloc este țara cea minunată (Statele Unite). Statele Unite sunt locul unde are loc

răzvrătirea legii duminicale, iar simbolul Statelor Unite la început a fost cel al celor treisprezece colonii.

Semnătura lui Alfa și Omega străbate cartea lui Daniel și oferă mărturia care, unită cu cartea Apocalipsei, atestă divinitatea lui Isus Hristos. În termenii capitolului doisprezece din Daniel și ai procesului de testare în trei etape care are loc în generația în care cartea este dezpecetluită, a respinge descoperirea structurii cărții lui Daniel înseamnă a te număra printre cei identificați drept nelegiuți. În termenii capitolului paisprezece din Apocalipsă, a respinge descoperirea structurii cărții lui Daniel înseamnă a te număra printre cei identificați drept închinându-se fiarei și icoanei ei.

Cartea Apocalipsei indică faptul că, chiar înainte de închiderea timpului de probă, Revelația lui Isus Hristos este despecetluită, iar Revelația lui Isus Hristos include despecetluirea structurii Cărții lui Daniel.

Onorat de oameni, căruia i-au fost încredințate răspunderi de stat și tainele împărățiilor ce exercitau stăpânire universală, Daniel a fost onorat de Dumnezeu ca ambasador al Său și i s-au dat multe revelații privind tainele veacurilor ce aveau să vină. Minunatele lui profeții, așa cum au fost consemnate de el în capitolele 7 până la 12 ale cărții care îi poartă numele, nu au fost pe deplin înțelese nici măcar de profetul însuși; dar, înainte de încheierea ostentelilor vieții sale, i s-a dat binecuvântata asigurare că „la sfârșitul zilelor”—în perioada de încheiere a istoriei acestei lumi—i se va îngădui din nou să stea în sorțul și în locul său. Nu i-a fost dat să înțeleagă tot ceea ce Dumnezeu descoperise din planul divin. „Închide cuvintele și pecetluiește cartea”, i s-a poruncit cu privire la scrierile sale profetice; acestea trebuiau să fie pecetluite „până la vremea sfârșitului.” Îngerul i-a mai spus încă o dată credinciosului sol al lui Iehova: „Du-te, Daniele; căci cuvintele sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului... Du-te pe calea ta până la sfârșit; căci te vei odihni și vei sta în sorțul tău la sfârșitul zilelor.” Daniel 12:4, 9, 13.

Pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei acestei lumi, profețiile consemnate de Daniel cer o atenție deosebită, deoarece se referă la însăși vremea în care trăim. În legătură cu ele trebuie puse învățăturile ultimei cărți a Sfințelor Scripturi ale Noului Testament. Satana i-a făcut pe mulți să creadă că porțiunile profetice din scrierile lui Daniel și ale lui Ioan, Revelatorul, nu pot fi înțelese. Însă făgăduința este limpede: o binecuvântare deosebită va însoți studiul acestor profeții. „Cei înțelepți vor înțelege” (versetul 10) a fost spus despre vedeniile lui Daniel care urmau să fie desigilate în zilele de pe urmă; iar despre descoperirea pe care Hristos i-a dat-o robului Său Ioan, spre călăuzirea poporului lui Dumnezeu de-a lungul veacurilor, făgăduința este: „Ferice de cel ce citește și de cei ce aud cuvintele acestei profeții și păzesc lucrurile care sunt scrise în ea”. Apocalipsa 1:3. Profeți și regi, 547.

Vorbind la timpul viitor pentru epoca ei, sora White a afirmat: „pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei acestei lumi”, „cei înțelepți vor înțelege”, că „profețiile consemnate de Daniel cer o atenție deosebită din partea noastră, întrucât se referă la însăși vremea în care trăim.” „Multele descoperiri ale tainelor veacurilor ce vor veni. Minunatele sale profeții, așa cum au fost consemnate de el în capitolele șapte până la doisprezece ale cărții care îi poartă numele” urmează

„să fie desigilate în zilele din urmă.”

Când cartea lui Daniel este desigilată, ea produce un proces de purificare în trei etape, care pune la probă generația care trăiește atunci când Leul din seminția lui Iuda dă cartea lui Daniel poporului Său. În Apocalipsa, capitolul zece, Sora White ne informează că îngerul care a coborât era „nimeni altul decât Isus Hristos”. În Apocalipsa, capitolul zece, îngerul avea în mână Sa o cărticică deschisă, pe care i s-a poruncit lui Ioan s-o ia și s-o mănânce. Acea carte a fost desigilată de Leul din seminția lui Iuda, care este nimeni altul decât Isus Hristos, așadar cartea pe care i s-a poruncit lui Ioan s-o mănânce era cărticica lui Daniel.

A fost Leul din seminția lui Iuda cel care a rupt pecetea cărții și i-a dat lui Ioan descoperirea a ceea ce are să fie în aceste zile de pe urmă.

Daniel a stat la sorțul lui pentru a-și depune mărturia, care a fost pecetluită până la vremea sfârșitului, când solia îngerului dintâi avea să fie proclamată lumii noastre. Aceste lucruri sunt de o importanță infinită în aceste zile din urmă; dar, pe când „mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii”, „cei răi vor face răul, și niciunul dintre cei răi nu va înțelege”. Cât de adevărat este lucrul acesta! Păcatul este călcarea Legii lui Dumnezeu; iar cei care nu vor primi lumina cu privire la Legea lui Dumnezeu nu vor înțelege proclamarea soliilor primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger. Cartea lui Daniel este desigilată în revelația dată lui Ioan și ne poartă înainte până la ultimele scene ale istoriei acestui pământ.

„Vor ține oare frații noștri seama de faptul că trăim în mijlocul primejdiilor zilelor de pe urmă? Citiți Apocalipsa în legătură cu Daniel. Predați aceste lucruri.” Mărturii pentru slujitori, 115.

A respinge revelația structurii cărții lui Daniel, care este acum dezpecetluită, înseamnă a te număra printre cei identificați drept cei răi. Primele șase capitole ale lui Daniel stabilesc structura profetică ce reprezintă istoria profetică a Adventismului, fiara care se ridică din pământ, cei șaptezeci de ani simbolici din Isaia, capitolul douăzeci și trei, cele două coarne ale Protestantismului și Republicanismului, istoria profetică a soliilor primului și celui de-al doilea înger și istoria soliei celor trei îngeri. Ultimele șase capitole ale lui Daniel identifică soliile profetice care sunt dezpecetluite la începutul și la încheierea tuturor acestor istorii menționate anterior.

Capitolul întâi din Daniel reprezintă istoria mișcării îngerului întâi, la începutul istoriei fiarei de pe pământ. Capitolele unu până la trei reprezintă istoria mișcării îngerului al treilea, la încheierea istoriei fiarei de pe pământ. Capitolul patru trebuie pus în corespondență cu capitolul întâi, ca început, iar capitolele cinci și șase trebuie puse în corespondență cu capitolele unu până la trei, ca încheiere. Sporirea cunoștinței reprezentată în capitolele șapte, opt și nouă trebuie pusă în corespondență cu capitolul întâi, ca istorie de început. Sporirea cunoștinței reprezentată în capitolele zece, unsprezece și doisprezece trebuie pusă în corespondență cu capitolele unu până la trei, ca istorie de încheiere.

Rând după rând, această aplicație identifică începutul istoriei fiarei pământului drept capitolele unu, patru, șapte, opt și nouă. Aplicația identifică, de asemenea, sfârșitul istoriei fiarei pământului drept capitolele unu până la trei, capitolele cinci, șase și zece până la doisprezece. Astfel, cartea lui Daniel este înfățișată drept atât începutul, cât și sfârșitul fiarei pământului.

Începutul fiarei pământului poate fi astfel identificat cu capitolul întâi din Daniel, căci capitolul patru urmează să fie suprapus peste capitolul întâi (rând după rând). Capitolele șapte, opt și nouă urmează, de asemenea, să fie suprapuse peste capitolul întâi. Prin urmare, începutul istoriei fiarei pământului este reprezentat de capitolul întâi din Daniel.

Tot astfel stau lucrurile în privința sfârșitului fiarei pământului. Sfârșitul istoriei fiarei pământului este reprezentat de capitolele 1–3, iar capitolele 5, 6, 10, 11 și 12 se suprapun peste primele trei capitole (rând după rând); astfel, sfârșitul istoriei fiarei pământului este reprezentat de primele trei capitole ale cărții Daniel.

Capitolul întâi reprezintă începutul, iar apoi capitolele unu până la trei reprezintă sfârșitul; iar tiparul de unu și apoi trei identifică faptul că structura profetică a cărții lui Daniel este identică cu structura profetică a celor trei îngeri din Apocalipsa paisprezece. Acolo, ca și în Daniel, primul înger reprezintă o istorie distinctă, dar este, de asemenea, o treime din istoria celor trei îngeri. În același timp, întrucât această recunoaștere identifică și accentuează combinația dintre trei și unu, ea constituie, de asemenea, structura cuvântului ebraic adevăr, care îl reprezintă nu numai pe Hristos și puterea creatoare a lui Dumnezeu, ci și un proces de încercare și purificare în trei etape, care este reprezentat atât în Daniel, capitolul unu, cât și, din nou, în Daniel, capitolele unu până la trei.

Isus, care este Adevărul, este de asemenea Cel dintâi și Cel de pe urmă, și, în această privință, istoria mișcării primului înger se repetă ad litteram în istoria celor trei îngeri; prin urmare, este legitim, din punct de vedere profetic, să suprapunem primele trei capitole ale cărții Daniel peste capitolul întâi al cărții Daniel, căci începutul ilustrează întotdeauna sfârșitul. Cartea lui Daniel devine atunci „cărțulia” care se află în mâna îngerului, căci „cărțulia” care este Cartea lui Daniel poate fi reprezentată pe deplin în capitolul întâi al cărții Daniel.

Vom continua studiul nostru al cărții lui Daniel în articolul următor.

Între cei căutați de slujbașii care se pregăteau să pună în aplicare dispozițiile decretului regal se aflau Daniel și prietenii lui. Când li s-a spus că, potrivit decretului, și ei trebuie să moară, Daniel, „cu chibzuință și înțelepciune”, l-a întrebat pe Arioch, căpetenia gărzii regelui: „De ce este atât de pripit decretul din partea regelui?” Arioch i-a povestit despre nedumerirea regelui cu privire la visul său remarcabil și despre nereușita lui de a obține ajutor de la cei în care până atunci își pusese deplina încredere. Auzind acestea, Daniel, punându-și viața în joc, a îndrăznit să se înfățișeze înaintea regelui și a cerut cu stăruință să i se acorde un răgaz, pentru ca să poată cere Dumnezeului său să-i descopere visul și tâlcuirea lui.

La această cerere monarhul a consimțit. „Atunci Daniel s-a dus la casa sa și a făcut cunoscut lucrul acesta lui Hanania, Mișael și Azaria, tovarășilor săi.” Împreună au căutat înțelepciune de la Izvorul luminii și al cunoașterii. Credința lor era puternică în convingerea că Dumnezeu îi așezase acolo unde erau, că făceau lucrarea Lui și împlineau cerințele datoriei. În vremuri de nedumerire și pericol ei întotdeauna se întorseseră la El după călăuzire și ocrotire, iar El Se dovedise un ajutor întotdeauna prezent. Acum, cu zdrobire de inimă, s-au supus din nou Judecătorului pământului, rugându-L să le dăruiască izbăvire în această vreme a nevoii lor deosebite. Și nu s-au rugat în zadar. Dumnezeul pe care Îl onoraseră i-a onorat acum pe ei.

Duhul Domnului S-a odihnit peste ei, iar lui Daniel, „într-o vedenie de noapte”, i s-a descoperit visul împăratului și tâlcuirea lui.

Cea dintâi faptă a lui Daniel a fost să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru descoperirea care i-a fost dată. „Binecuvântat să fie Numele lui Dumnezeu în veci de veci”, a exclamat el; „căci a Lui sunt înțelepciunea și puterea: El schimbă vremurile și soroacele: El înlătură împărați și așază împărați: El dă înțelepciune înțelepților și cunoștință celor ce au pricepere: El descoperă lucrurile adânci și ascunse: El cunoaște ce este în întuneric, iar lumina locuiește cu El. Îți mulțumesc și Te laud, O, Dumnezeul părinților mei, Tu, care mi-ai dat înțelepciune și putere și mi-ai făcut acum cunoscut ceea ce am cerut de la Tine; căci Tu ne-ai făcut acum cunoscut lucrul împăratului.” *Profeți și regi*, 493, 494.